

CE SE ÎNTÂMPLĂ

LA GALAȚI,
LUCRURI MARI

ÎN TEATRE ?

Ce se întâmplă, dar și ce s-a întâmplat la Galați în cursul stagiunii '91-'92 am putut constata în spațiul - foarte strâns - a trei zile, 5, 6, și 7 iunie, când Teatrul Dramatic, în colaborare cu Teatrul de păpuși "Gulliver" și cu UNITER, a pus la cale, sub genericul "Chipul nostru, acum", ceea ce s-a numit pe ațișele care împânzeau orașul "O întâmplare teatrală în nouă înfățișări". Acestea din urmă erau cele nouă spectacole (trei, diminețile, la "Gulliver", șase, după-amiezile și serile, la "Dramatic") pe care, datorită ireproșabilei organizări, chiar le-am văzut, în general chiar la orele anunțate. Concluziile asupra lor au fost expuse în două colocvii "pe profil", instructive - e de sperat - pentru toate părțile interesate.

La păpuși. Reprezentațiile oferite de "Gulliver" - **Leopardul de argint** de Al.T. Popescu, **Vrăjitorul din Oz** de Dan Ganea după Frank L. Baum și **Motanul încălțat** de Alecu Popovici - conturează destul de clar fizionomia specifică a teatrului, cu atât mai mult cu cât sînt realizate de același regizor, Dan Ganea, care e și directorul instituției. Simpla citire a titlurilor sugerează, de altfel, preferința acordată basmului (și, implicit, spectatorilor de vîrstă mai fragedă); tratarea scenică se înscrie, consecvent, pe aceeași direcție (s-o numim evazionistă?): păpuși și decoruri frumoase, uneori luxuriante (scenografi: Mircea Nicolau și Adriana Grand), efecte luminoase feerice, ilustrație muzicală agreabilă. La fel de adevărat e însă că, uneori, stilul unitar se învecinează pericolos cu monotonia, în special cînd inventivitatea se dovedește mai restrînsă tocmai la capitolul principal - minuirea păpușilor. Dar, cum teatrul își propune lărgirea sferei de interese (inclusiv în zona - deficitară - a dramaturgiei de gen), pericolul nu va fi greu de evitat pe viitor.

La "Dramatic". Începutul stagiunii 1991-1992 a însemnat, aici, și începutul unui nou directorat, acela al lui Adrian Lupu, bun cunoscător al trupei, cu care a lucrat, în urmă cu cîțiva ani, numeroase spectacole - unele, memorabile. Sub conducerea lui, teatrul a produs, în nouă luni, șase premiere (el însuși semnînd trei dintre ele). Deschiderea repertorială e foarte amplă: se joacă vodevil și comedie renașcentistă, dramă contemporană, românească și străină etc. Valoarea spectacolelor este, desigur, inegală; nici nu s-ar putea altfel. Media, însă, este net favorabilă calității. Dintre cele șase montări, una singură, **Crima de pe Strada Lourcine** de Eugène Labiche (în regia mediocră a reputatului actor gălățean Mihai Mihail și în interpretarea de același "calibru" a lui Gheorghe V. Gheorghe și Grig Dristaru,

teatrul de păpuși "gulliver" galați, leopardul de argint de al.t. popescu

foarte buni în alte spectacole) este, cum se zice, "de nearătat". Faptul că, totuși, a fost arătată face cinstea onestității trupei față de sine însăși; dar află. Celelalte două piese puse în scenă de regizori invitați sînt **Play Strindberg** de Friedrich Dürrenmatt și **Mătrăguna** de Niccolò (iar nu Nicollo, cum scrie în programele, altfel de foarte bună ținută, redactate de secretara literară Mariana Purcărea), așadar Niccolò Machiavelli, în care Mihai Lungeanu expune o concepție ezitantă, neunitară stilistic, cu unele momente închegate, dar și cu altele (mai multe, din păcate) confuze, greoaie în special sub raportul folosirii decorului.

Cele mai bune spectacole prezentate de teatrul gălățean sînt, indiscutabil, acelea făcute de Adrian Lupu. Premiera pe țară cu **Libertate la Bremen** de Rainer Werner Fassbinder atrage îndeosebi atenția prin teatralitatea pregnantă pe care a izbutit să o infuzeze unui text foarte greu, "uscat", sunînd chiar tezig pe alocuri. Drama femeii strivite de societatea patriarhală, paternalistă și macho-istă atinge înălțimea tragediei clasice, grație și jocului ireproșabil al Liliane Lupan și al celorlalți interpreți: Vlad Vasiliu, Eugen Popescu Cosmin, Tamara Constantinescu, Ioana Citta Baci, Marcel Hirjoghe. Cu excepția celui din urmă (înlocuit din motive de sănătate), i-am regăsit pe toți, în aceeași excelentă "formă", în **Jurnalul unui ticălos**, adaptare

după A.N.Ostrovski, spectacol în a cărui virulență critică foarte actuală regizorul își demonstrează din nou apetitul pamfletar cunoscut din montările mai vechi. Nici o "șopîrlă" fals curajoasă, nici o notă stridentă. Alături de actorii citați, evoluează cu aplomb Grig Dristaru, Gheorghe V. Gheorghe, George Serbina. (Trebuie spus că, în toate producțiile semnate de Adrian Lupu, trupa apare, chiar și în verigile ei mai slabe, **global superioară**. "Afinități electice"? Poate...) Regizorul își regăsește unele instrumente expresive preferate (sonurile de inspirație brechtiană, de pildă) și în **Transfer de personalitate** de Dumitru Solomon, text descifrat frapant "altfel" în comparație cu montările altor teatre. Eroul, văzut pînă acum ca un "tînăr furios", devine, în interpretarea emoționantă a lui Mitică Iancu, un biet om oarecare ce se trezește prins în mașinăria absurdă a unui sistem birocratic și agresiv; e un antierou, cu nimic însă mai puțin convingător. Semnează un foarte bun portret de plan secund Grig Dristaru.

În concluzie, reiau opinia exprimată "la fața locului": în teatrul din Galați nu se întâmplă decît lucruri normale - se fac spectacole. Aceste lucruri sînt însă normale doar într-o viață teatrală în întregime normală, la rîndul ei. Or, în situația de acum, putem zice că în teatrul din Galați se întâmplă lucruri mari.

ALICE GEORGESCU